

padl verdikt. Členové organizované skupiny byli odsouzeni k trestu odnětí svobody v součtu přesahujícím padesát let. A nejvyšší trest vyměřil soud Jindřichovi, který byl označen za hlavu gangu. Jindřich Limann měl strávit ve vězení přes osm let, ovšem k výkonu trestu nenastoupil a načas se mu dařilo unikat spravedlnosti. Až po pár letech ho nemile překvapili maďarští detektivové v kasinu tamního zapadlého městečka, kde v ruletě roztáčel své „těžce vydělané“ peníze. Na základě evropského zatýkacího rozkazu byl Limann vydán do České republiky a putoval rovnou za mříže.

Po odpykání trestu se Jindřich opět začal věnovat svému koníčku, tedy starožitnostem, ovšem tentokrát už v menším rozsahu než v době největší hojnosti.

Dlouhá léta, dokonce ještě před Jindrovým odsouzením, pro něj restauroval a rámoval obrazy nějaký pan Štefan Čorej. Znali se velice dobře, Jindřich ho i se starším synem Janem často navštěvoval v jeho bydlišti u Chlumu, jen pár kilometrů za Plzní. A znal i Štefanova syna Reného Čoreje, svého budoucího vraha.

Náš případ se začal odvíjet v pátek 7. listopadu roku 2014. Toho dne kolem čtvrt na pět odpoledne přijala operátorka na tísňové lince 112 naléhavý hovor:

„Dobrý den, my jsme na cestě do Plzně. Jedem jako od Chlumu, a jak je tam u rozvodny takovej velkej osamocenej dům, tak tam jsme viděli, že se napříč silnicí rozjelo nějaký auto. Za nim běžel pán v oranžový bundě, a když jsme vyskočili, že mu pomůžeme auto zastavit, tak jsme si všimli, že uvnitř auta je pravděpodobně někdo zraněnej. Možná mrtvej. A ten chlap v tý oranžový bundě na nás řval, abysme jeli pryč. Asi měl pistoli...“

V tomto okamžiku se hovor přerušil. Osádka projíždějícího vozidla se dostala mimo signál mobilního operátora. Po pár vteřinách se oznamovateli podařilo na tísňovou linku dovolat znovu. Svědek o poznání klidnějším hlasem zopakoval svá předchozí slova a upřesnil, co viděl.

Operátorka, která kvůli slabému signálu ne zcela zřetelně rozuměla předchozím slovům, se dotázala, zda volající na místě zastavil, nebo jen projel kolem.

„Zastavil jsem a ten pán v oranžový bundě schoval pistoli a křičel na nás, ať jedem dál. Já se brozně lek, a tak jsem na to šláp.“

„Přepojím vás na policii. Domluvíte se přímo s nimi,“ odpověděla operátorka a vzápětí přepojila oznamovatele na operační středisko policie.

Na tísňovou linku 158 zavolali během několika minut další svědci, kteří projížděli kolem osamocené nemovitosti u Chlumu. Všichni se shodovali v tom, že zahlédli terénní automobil v příkopu u silnice a opodál muže se zbraní v ruce. Operační důstojník vyslal na určené místo několik motorizovaných hlídek. Vzhledem k tomu, že podezřelý byl dle svědků ozbrojen střelnou zbraní, zalarmoval operační důstojník také zásahovou jednotku. Shodou okolností měla toho dne zrovna cvičení na Klatovsku, kde trénovala osvobození rukojmích z rukou ozbrojeného pachatele. Policisté ze zásahovky měli s sebou dokonce kolový obrněný transportér. Jakmile se velitel jednotky dozvěděl, co se děje, vydal rozkaz vyměnit ve zbraních slepé náboje za ostrou municí a všichni se urychleně vydali směr Chlum. Pro řidiče, kteří v odpoledních hodinách projížděli z Plzně na Klatovy, to musel být vskutku nevšední zážitek, když proti sobě viděli kolonu několika terénních a dodávkových vozidel s blikajícími majáky, jíž vévodil obrněný transportér, jak se za plného provozu řítí stokilometrovou rychlostí na Plzeň.

Během necelé třičtvrtěhodiny od oznámení obklíčili policisté v tmavých kombinézách rozsáhlý objekt. Pachatel, který se před příjezdem zásahovky stačil v objektu částečně zabarikádovat, se nacházel v prvním patře budovy. V daném okamžiku nemohli policisté samozřejmě tušit, jestli je uvnitř domu sám, zda nemá například nějakého komplice nebo – což by bylo ještě horší – zda nedrží v domě rukojmí, které by použil jako štít vůči zasahujícím policistům.

Po zajištění objektu začalo zdlouhavé a složité vyjednávání s podezřelým. Ten byl ovšem krytý v prvním patře silnou obvodovou zdí

a zpočátku rozhodně neměl v plánu vzdát se mužům zákona. Názor změnil až ve chvíli, kdy spatřil, jak se věž na obrněném transportéru otáčí jeho směrem, a pohlédl do tmavého ústí hlavně těžkého kulometu. Situace tak trochu připomínala scénku z filmu *Zachraňte vojína Ryana*, v němž se kdesi na severu Francie dívá americký ostřelovač z ochozu kostela do ústí hlavně německého tanku. Až na to, že oproti filmovému zpracování kulomet transportéru nevystřelil.

Sotva jsem si po příchodu ze zaměstnání stačil v klidu domova vypít kávu, už mi volal vedoucí krajské kriminálky, který bezprostředně po oznámení spěchal s výjezdovou skupinou k osamocené nemovitosti u Chlumu. Stručně mi popsal situaci s dovětkem, že mám okamžitě přijet na místo, kde pravděpodobně došlo k vraždě řidiče vozidla BMW.

S kolegou kapitánem Smrčkem a dalšími operativci jsme na místo dorazili ve chvíli, kdy byl podezřelý již zadržen. Seděl s pouty na rukou v dodávce zásahové jednotky, z obou stran střežen urostlými policisty s tmavými kuklami na hlavách.

První, co uvnitř domu upoutalo moji pozornost, byl jakýsi poklop, který bránil přístupu do prvního patra. Dřevěný poklop – v podstatě padací most – byl hustě pobitý asi dvacetimetrovými hřeby, které hrozivě trčely z prken.

V místnosti, odkud Čorej komunikoval s vyjednavčem, se našly různé bodné a sečné zbraně. Byla zde poházena podomácku vyrobená kopí s ostrými bodci na dlouhých násadách, několik mačet a nožů. Co však bylo daleko závažnější, vedle postele ležel na podlaze samopal vzor 26, takzvaná pumpička, která – jak je všeobecně známo z jednoho veleúspěšného českého filmu – střílí kadencí „*ta ta ta ta ta*“. V zásobníku samopalu byla armádní munice ráže 7.62 Tokarev, opatřená projektilem s ocelovým jádrem.

V obytném křídle, kde se zadržený ukrýval, jsme při zběžné kontrole nikoho dalšího nezastihli. Zato v druhém křídle budovy nás čekalo překvapení. Kapitán Smrček zaslechl v jedné z místností jakýsi

slabý zvuk, snad tiché zasténání. S pistolí v ruce přistoupil k posteli a prudce odhrnul peřinu. Před sebou jsme spatřili ležícího postaršího muže, jehož tělo ještě před sekundou zcela zakrývala pěřová deka. Musím přiznat, že v prvním okamžiku jsme se domnívali, že je zraněný. Po chvíli nám s obtížemi vysvětlil, že je těžce nemocný a je podnájemníkem pana Čoreje.

Teprve po eliminování podezřelého Čoreje mohl soudní lékař prohlédnout zastřeleného muže. Po prohlídce těla následovalo ohledání vozidla BMW jakožto samotného místa činu.

Soudní lékař při prohlídce zhrouceného těla za volantem terénního automobilu zjistil nejméně pět střelných poranění, a to v oblasti hlavy, hrudníku a ramene. Pozorně jsem poslouchal komentář primáře Ústavu soudního lékařství, který svá slova nahrával na diktafon. Přitom moji pozornost zaujala stará dřevěná vycházková hůl. Ležela opřená o sedadlo spolujezdce, jen pár centimetrů od bezvládné ruky Jindřicha Limanna. Na holi jsem odshora dolů četl část vyrytého nápisu: „*Vy zelený hájové, bývaly jste vždy moje...*“ Vzpomněl jsem si, že obdobnou hůl nosíval při procházkách po lese i můj děda.

Nadřízený nás s kapitánem Smrčkem pověřil úkolem vyslechnout zadrženého:

„Je nás tady na místě dost. Vemte si ještě jednu dvojici operativců a pojedete na barák vyslechnout Čoreje. Na prohlídku jeho bydliště budem potřebovat příkaz. Pošlu za váma někoho z vyšetřováků, aby podnět k domovní prohlídce napsal. Čoreje vám na barák přiveze zásahovka. Vy ho v autě nepovezete! To domluví s jejich velitelem. Upozorňuju, že ho budou celou dobu střežit. Nespustí z něj oči! Já tady ještě chvíli zůstanu a pak přijedu za váma na barák.“

Než jsme z místa činu odjeli, od kolegů z výjezdové skupiny a policistů, kteří na místo přijeli první, jsme vyslechli dílčí informace k případu. Ovšem jak už to na začátku případu obvykle bývá, bylo jich poskrovnu. V podstatě jsme se dozvěděli pouze to, že je Čorej podezřelý z vraždy Jindřicha Limanna. Patrně několika výstřely z legálně drženího